

Senioren koppelen cultuur en ontspanning op hun reis

Het is intussen al een traditie geworden: de virbosenioren kunnen elk jaar opnieuw in de maand september er met een aantal reislustige collega's op uittrekken. Dit jaar viel de keuze op de Loire-vallei. Van 11 tot 18 september 2015 verbleven ze in hotel La Brèche in Amboise om er een week-programma af te werken waarin kasteelbezoeken, wijnproeverijen, fijne maaltijden en aangenaam gezelschap de hoofdingrediënten waren.

Op vrijdag 11 september waren we vanaf 15 uur welkom in het hotel, maar een aantal van onze reizigers kwamen een gans stuk later aan want ze hadden ook van deze dag een uitstap gemaakt en hadden in de loop van de dag tussendoor een bezoek gebracht aan een stadje of bezienswaardigheid op hun reisweg. We treffen - na het inchecken - elkaar alleszins voor een aperitiefje in de gezellige hoteltuin. Met vijftien zijn we en we kunnen meteen al het weekmenu doornemen dat ons zal aangeboden worden. De hoteleigenaar belooft ons gerechten met streekproducten en gastronomische aanpak. Wie bepaalde zaken niet lust of er allergisch aan is dient het eenvoudig aan de keuken te melden en krijgt wat anders voorgeschoteld. We melden dan ook onmiddellijk dat we iemand hebben die allergisch reageert op paddenstoelen en een ander geen warme room verteert. Het menu lijkt alvast in orde te zijn en even later wordt het inderdaad door iedereen al bevestigd bij het avondmaal. Op het menu een 'salade de lentilles du Puy et magrets de canard', 'filet de sandre, fine crème de vin blanc' en als nagerecht 'tarte aux abricots, sorbet pêche'. Nog even nagenieten met een drankje en een babbeltje over het programma van de week en dan onze kamer opzoeken om er morgen flink uitgerust tegenaan te gaan.

Zaterdag, 12 september 2015

Na ons uitgebreid ontbijt wandelen we naar het 'Office du Tourisme' waar we afspraak hebben met onze gids die ons de stad zal laten zien. We krijgen er een gids te zien die zich voorstelt als Anne de Bretagne en gekleed loopt in kledij die wel een paar honderd jaar oud lijkt. Anne de Bretagne was voor Amboise een belangrijke figuur als de kasteeldame. Van haar vernemen we de geschiedenis van de stad, het kasteel en het belfort. In de namiddag staat een bezoek aan het kasteel op het programma. Het kasteel biedt niet alleen een schat aan meubilair en wandtapijten (afkomstig uit onze Vlaamse gewesten en Noord-Frankrijk), maar tevens prachtige tuinen. Op het domein staat ook een kapel. Daar ligt Leonardo Da Vinci begraven. Je ziet er ook duidelijk hoe het kasteel doorheen de eeuwen evolueerde van vestiging naar vorstelijk renaissance-verblijf.

Heel speciaal aan dit kasteel is de toegangsweg voor paarden en koetsen. Via een overdekt hellend vlak in spiraalvorm kom je van beneden naar de hoger gelegen tuinen en de koninklijke vertrekken. Het kasteel biedt ons voldoende interessepunten om er een ganse namiddag door te brengen. Onze eerste dag sluiten we af met het avondmaal. Wat dacht je van “Effeüllé de Haddock en salade, crudité pomme granny – Filet de poulet, sauce chèvre à l’estragon – Sorbet maison, framboise, cerise noire et fraise”? Ons heeft het alleszins gesmaakt! Na het eten krijgen we met het oog op de bezoeken van morgen nog een korte uiteenzetting over het leven van Da Vinci. Onze reisgezel Rudi heeft zich vooraf wat meer geïnformeerd over het doen en laten van de geniale schilder-ingenieur.

Zondag, 13 september 2015

We ontwaken onder een grijze hemel. Tijdens het ontbijt zien we hoe de regen er voor zorgt dat het straatbeeld bepaald is door paraplu’s. Dit belooft niet veel goeds voor vandaag, vooral omdat we voorzien hadden om in de namiddag in de stad rond te slenteren. Via de hoteleigenaar zullen we echter een vervangprogramma voor de namiddag kunnen uitwerken. Hij neemt contact op met een wijnboer die bereid is om ons in de namiddag te ontvangen op een proeverij, maar eerst trotseren we de regen toch om ons naar het ‘Clos Lucé’ te begeven. Dit gebouw is niet ver van het kasteel verwijderd en was de verblijfplaats van Leonardo Da Vinci in zijn laatste levensjaren. De Franse koning Frans I bewonderde Leonardo da Vinci en bood hem het verblijf aan. Er zou zelfs een onderaardse verbinding geweest zijn tussen de twee gebouwen. Het Clos Lucé geeft niet alleen een indruk van hoe Da Vinci er geleefd heeft, maar beschikt ook over een aantal ruimten waarin vele ontwerpen van Da Vinci in miniatuur uitgewerkt en te bezichtigen zijn. Daarnaast is er nog een grote tuin aan het gebouw verbonden. Hier zijn een aantal van Da Vinci’s ideeën op ware grootte uitgewerkt. Ja kan er onder meer een gepantserde aanvalswagen, een scheprader-trapboot, de draaibare brug of waterophaalsystemen bekijken en zelfs deels uittesten. We hebben geluk want tijdens ons bezoek in het gebouw is de regen gestopt en kunnen we onder een droge hemel de tuin verkennen. Na de middag komen we weer samen om naar ons wijnboertje in Chançay te rijden. “Caves Cathelineau” produceert Vouvray-wijnen. De wijn wordt er nog op houten vaten gelagerd in de uit tufsteen uitgehakte galerijen. Nog steeds wordt door de familie met pikhouwelen in de rotsformatie gehakt om de twee galerijen met elkaar te verbinden. Nadat onze wijnboer uitleg gegeven heeft over het produceren van zijn wijnen kunnen we ook nog een kijkje nemen in het klein museumpje dat hij samen met zijn

vader en grootvader ontwikkeld heeft. Je kan er kennis maken met tal van voorwerpen die bij de wijnbouw gehanteerd werden doorheen de verschillende generaties. Het bezoek wordt afgerond met een proeverij en de wijn valt in de smaak want verschillende deelnemers laden dozen van de ‘cuvée silex’ (een droge witte wijn) of de ‘cuvée tendresse’ (een eerder halfdroge witte wijn) of een

'Vouvray méthode traditionnelle' (een schuimwijn) in. We zullen de wijn ook kunnen drinken in het hotel bij het avondeten, want onze hotelier is eveneens afnemer van deze wijnboer. Alleen zal het niet voor vanavond zijn want de menu (Salade de rillons et rilette de Tours – Onglet de boeuf, crème à l'ail et jus corsé – Dacquoise noisette, duo de mousse chocolat) leent zich minder tot het verbruik van een wit wijntje, maar misschien valt een Vouvray méthode traditionnelle als aperitief wel te overwegen...

Maandag, 14 september 2015

Net als de vorige dagen gaan we van start met een stevig ontbijt en het bekijken van de weerberichten voor de dag. Het zal vandaag meevallen: bewolkt, maar hoofdzakelijk droog. De stemming binnen de groep is ook wat bewolkt want we mochten hier vernemen dat Arnold, een van onze vaste reisgezellen in het verleden, overleden is. Het voelt aan als een koude douche: we hadden hem net nog een kaartje gestuurd met de groeten van iedereen. Hij zal het helaas niet meer kunnen lezen.... We worden met de neus op de feiten gedrukt: geniet van het leven zolang het nog kan.

In de voormiddag trekken we naar het kasteel van Chenonceau. Het kasteel is over de rivier de 'Cher' gebouwd en is één van de mooiste van gans de Loire wat interieur betreft. Vooral het keukengedeelte sprak velen aan. Opvallend zijn de mooie bloemstukken die in elke kamer staan en in het domein zelf gemaakt worden. Maar ook de tuinen zijn een bezoekje waard en op wandel naar de boerderij van het kasteel met zijn groententuin kan je een reeks oude koetsen bekijken. Tegen 13 uur ronden we het bezoek daar af en verplaatsen we ons naar Tours waar we het oude stadsgedeelte verkennen en meteen een bezoekje brengen aan de basiliek en even verpozen op de bekende Place Plumereau. Onze dames in het gezelschap zien hier ook de gelegenheid om te gaan winkelen... In ons hotel worden we 's avonds getrakteerd op 'Toasts de chèvre et mesclun', 'Pavé de saumon, sauce vierge' en 'Entremet aux fraises de Touraine'.

Dinsdag, 15 september 2015

Noël voelt zich vandaag niet te best en besluit na het ontbijt nog even te rusten. Misschien komt hij ons later nog vervoegen. Vandaag geen grote kastelen op het programma. We houden het op een bezoek naar de holwoningen van Goupillières. In de turfkrijtrotsen uitgehakt vind je er een paar boerderijen die nog stammen uit de middeleeuwen en tussen 1962 en 1984 beetje bij beetje ontdekt

werden. Pas sedert 200 bestaat de mogelijkheid om de site te bezoeken. Buiten de boerderijen werd er ook nog een oude ondergrondse schuilplaats uit de 13de eeuw ontdekt die gebruikt werd door de plaatselijke bevolking om te schuilen tegen de aanvallen van zware roverstochten en oorlogsgeweld. Tegen dat de groep het bezoek afrondt, zien we tot ons plezier dat Noël ons komt vervoegen. Hij kan nog een snelle rondgang maken en met zijn allen houden we middagpauze in Azay-le-rideau, een klein aangenaam stadje. Het kasteel dat hier ook kan bezichtigd worden laten we figuurlijk links liggen want we hebben nog een afspraak op het wijngoed Château de Valmer. Het wijndomein is 28 à 29 ha groot en jaarlijks worden er ongeveer 200 000 flessen wijn geproduceerd. Kern van het domein is 'Le Petit Château', het grote privé-herenhuis waar de tachtigjarige eigenaar van het wijngoed nog woont en de kapel die wel vrij toegankelijk is. Errond liggen de tuinen die je kan bezoeken en we nemen de tijd om dit te doen. Een boom op het domein trekt de aandacht. Zes senioren met uitgestrekte armen zijn er nodig om de stam te omvatten. Dit is duidelijk al een oude boom. Nadien krijgen we door onze gids, een Nederlandse die hier reeds 30 jaar woont, een rondleiding door de kelders. Ook hier werden deze uitgehouwen in de rotsen. Indrukwekkend hoe de vele duizenden flessen hier netjes op lange rijen liggen te rijpen op traditionele wijze (net zoals de Champagne) en wachten op een koper. Enkele ervan moeten niet langer meer wachten: onze gids nodigt ons uit op een proeverij in een speciaal daartoe voorziene ruimte. We krijgen er drie 'méthode tradionelle' te proeven en twee stille wijnen. Bij de wijn worden er ook koekjes gepresenteerd. De hond van de oude eigenaar komt ons in het zaaltje een bezoekje brengen. Hij weet schijnbaar dat er koekjes geserveerd worden en weet geduldig te wachten tot hij van de gasten een koekje aangeboden krijgt. De meeste koekjes verdwijnen in de maag van onze nieuwe vriend en als we de zaal verlaten wandelt hij rustig met ons mee tot de poort van het domein. Wie graag nog een paar flessen meeneemt naar huis passeert eerst nog langs het winkeltje vooraleer naar de parking te gaan. Men wordt er bediend door de 80-jarige eigenaar in persoon. Terug naar ons hotel waar de kok ons 'assiette de saumon fumé, sauté de porc à la provençale en tarte aux poires amandine' heeft klaargemaakt als avondmaal.

Woensdag 16 september 2015

Het giet water vandaag. Op het programma staat een bezoek aan het kasteel van Chambord. Het spreekt tot de verbeelding: een kasteel met 440 kamers, 365 torens en 1036 ramen. Het domein is 5440 hectare groot en is volledig omringd door een 32 kilometer lange muur. Het geheel is bestempeld als Unescowerelderfgoed. De centrale trap leid je via twee verdiepingen tot op het dak-

platform. In dit kasteel verbleven de Franse vorsten het meest (alhoewel je 72 dagen bezwaarlijk veel kan noemen). Bij onze aankomst in Chambord mogen we onmiddellijk de paraplu's boven halen. Het

giet weer water en we schuilen in het eerste gebouw dat we tegen komen, de kapel. Als de stromende regen even minder wordt, wagen we de overtocht naar de kasteelingang. Op het grote plein voor het kasteel zijn we getuige van een huldiging van enkele kolonels van de Franse Gendarmerie. Ook zij staan er doornat bij. Met zo een weer is onze nieuwsgierigheid naar het hoe en wat er op het plein gebeurt zeer beperkt, we kiezen liever voor de beschutting van het gebouw. De komende paar uren dwalen we door de kamers van het kasteel verspreid over de twee verdiepingen en verkennen we de terrasruimten (gelukkig even een droge periode om buiten te komen...).

Op de terugweg in de namiddag stoppen we in Blois, de geboortestad van Robert Houdin (inspirator van de latere Harry Houdini), waar we tegen 16 uur het "Maison de la Magie" bezoeken. We hebben dus nog even de tijd om Blois zelf te verkennen. Onze wandeling brengt ons langs het kasteel, maar het bezoek ervan slaan we over. Als we op de Place du Château met de rug naar het kasteel staan zien we tegenover ons het "Maison de la Magie". Uit de ramen zien we plotseling goudkleurige drakenkoppen verschijnen.

Gedurende een paar minuten brengen ze een klein spektakel waarbij enge geluiden en vallende terrasafrastreringen deel van uitmaken. Om het half uur komen de draken tot leven om nadien weer achter de gesloten ramen te verdwijnen. Dit is alvast een levend reclamebord om binnen een bezoekje te brengen. We vergapen ons in de zalen aan de speciale effecten die met spiegels en apparaten gerealiseerd worden. Je loopt er van de ene naar de andere

illusie. Een aantal van de apparaten die ooit tot de grote spektakels in de Parijse zalen behoorden zijn er te zien. De personen die dit allemaal ontworpen hebben moeten inderdaad technisch heel onderlegd geweest zijn. Op de bovenste verdieping wacht ons nog iets speciaals: een parkoers dat we afleggen met een spiegelbril. Je ziet niet waar je loopt, maar via de spiegelbril die zaken boven je hoofd weerkaatst en zo je de illusie geeft dat je een andere ondergrond voor de ogen krijgt, krijg je een apart gevoel waarbij je denk te zweven. Gek gevoel, maar je beleeft er veel plezier aan. In het ingangsticket inbegrepen is er ook nog een voorstelling van een half uurtje voorzien in de theaterzaal. Tegen het moment van het optreden zijn we daar dan ook te vinden. Twee jonge artiesten brengen wat magie en schotelen ons illusies voor. El een fijne voorstelling, maar af en toe zie je wel een paar foutjes. Nog even oefenen zal nodig zijn... In ons hotel is er ook een magiër aan het werk geweest. Vanuit de keuken krijgen we een crême de courgettes et chorizo grillé voorgeschoteld, een carpaccio de boeuf en een assiette de 3 fromages.

Donderdag, 16 september 2015

Deze dag stond aangekondigd als een vrije dag waar ieder een eigen invulling kon aan geven, maar de meesten kiezen voor een dagje in Loches. Loches is een klein stadje dat nog heel wat van zijn

authenticiteit bewaard heeft. Gezellig om tussen de oude gebouwen en in de smalle straatjes te flaneren. Wie echt nog niet genoeg kastelen gezien heeft kan ook hier weer aan zijn trekken komen. Enkelen gaan “Le logis Royal” nog bezoeken, maar de meesten beperken zich tot het bekijken van de buitenkant en zoeken liever een terrasje op. En Annick waagt zich ook aan zo een terrasje waar ze voor zichzelf een ‘sex-on-the-beach’ besteld en dan vrolijk opmerkt dat die beach toch ver af is waarop wij dan weer zitten te denken: dan blijft enkel nog de sex over... Ook senioren dromen nog wel eens!

Wie niet naar Loches getrokken is heeft een rondrit gemaakt door de plaatselijke kleine dorpjes zoals Montrichard en Pontlevoy. Ook zij hebben van hun laatste dag in de Loirestreek genoten en sommigen hebben daarbij ook nog een wijnboertje ontdekt. Onze laatste avond in het hotel brengen we na het avondeten (terrines de campagne – Mignon de porc à la moutarde d’Orléans – carpaccio d’ ananas et mangue) door

met het uitwisselen van onze foto’s en met een afscheid drankje komt ook aan deze week weer een einde.

Vrijdag 18 september 2015

Na het ontbijt koffers in de auto, drankjes nog afrekenen, elkaar een veilige terugrit wensen en bagage naar de auto dragen. En soms komt in dat laatste wel eens een valies in een verkeerde auto terecht. Net als ik klaar sta om de autosnelweg op te rijden krijg ik een telefoontje: Erik vermoedt dat Noël met zijn valies vertrokken is. Achteraf blijkt dat inderdaad te kloppen. Noël vond al dat de bagageruimte wat krap geworden was, maar ja met al die wijn die hij ook gekocht had... Nu ja op die wijze kon hij de reis nog een paar uur langer maken: eerst Eriks valies naar huis brengen. Intussen zitten de vakantieherinneringen netjes opgeborgen in de vele foto’s en we komen alvast nog eens samen met de groep om de film van de reis nog eens te bekijken. Ik ga ondertussen alvast op zoek naar een andere vakantieplek voor volgend jaar. We houden je tijdig op de hoogte!

Rudy Sterck

Verantwoordelijke Virbo-seniorenreis